

Τ ἦ α ὕ τ ἦ.

Πῶς παρῆλθον αἰφνιδίως αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος
 Καὶ τοῦ Ἔαρος ὠσαύτως μὲ ταχύτητα πνοῆς.
 Ἴδου ἄλιν προσετέθη σήμερον καὶ νέος χρόνος
 Καὶ προσθέτει πτυχὰς νέας εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς.
 Ἄδῃλον δὲ τὸ τί κρύπτει δι' ἡμᾶς ἐν ἑνδομύχοις;
 Θέλει αὖθις ἀνατείλει ὁ ὀρίζων ζωηρῶς,
 Ὅστε νὰ δεχθῶμεν ἄλιν ἐν μειδίῳμα τῆς τύχης,
 Καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ μείνῃ δι' ἡμᾶς πάντῃ παιδρὸς;
 Θέλει ἄρ' ἄ γε πληρώσει τὰς χρηστὰς μας προσδοκίας;
 Ὅτ' ἡ φύσις μετ' ἀνθῶν θέλει ἄλιν στολισθῆ
 Καὶ τὰ δάση θ' ἀντηχῶσι μὲ ἁσμάτων μελωδίας,
 Τότε θέλω, ὦ Ζωή μου, καὶ ἐγὼ σὲ ἀσπασθῆ;
 Θέλεις ἐπιστρέψει ἄλιν εὐθυμος, ἀγαλλομένη,
 Εἰς τοὺς κόλπους τῶν γονέων καὶ φιλιτάτων ἀδελφῶν;
 Ὡ ἐλπίς πλήρης θεαλήτρων, ὦ χαρὰ προσδοκωμένη
 Ἦτις τώρα εἶν' ἡ μόνῃ ἡδονῇ ὅλων ἡμῶν!

ΕΛΕΝΗ Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

Ἡ 24η Μαρτίου 1884 ὑπῆρξεν ἡμέρα λυπηρὰ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Μία ἐξοχότης τῶν γραμμάτων, εἰς τῶν διαπρεπεστέρων συνεργατῶν τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», ὁ Δημήτριος Πανταζῆς ἐξεμέτρησεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ζῶν, τὸ 71ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων.

Ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, καὶ ἰδίως ὁ λόγιος, ἐπένησεν ἀνυποκρίτως ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀξιοσεβάζτου τῶν Μουσῶν ἱεροφάντου καὶ αἰ κόρη τῆς Μνημοσύνης ἔχυσαν δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Ἡ δὲ «Ποικίλη Στοᾶ», ἣν κατέβληψεν ἡ ἀπώλεια τόσον ἐπιφανοῦς συνεργάτου, τελεῖ ἐλάχιστον φόρον τιμῆς εἰς τὴν μεγάτιμον μνήμην του, κοσμοῦσα τὰς σελίδας αὐτῆς διὰ τῆς εἰκόνης του καὶ χαράτσουσα τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς.

X

Ὁ βίος τοῦ Δημητρίου Πανταζῆ εἶνε σχεδὸν ἀποκλει-

στικῶς πνευματικῶς βίος. Συνδέεται μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν γραμμάτων τῆς αναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Ἐπιπενητικόν τὰ ὅλα ἔτη εἰργάσθη τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῶν γραμμάτων καὶ χάριν τῆς ἐθνικῆς παιδείσεως τὸ ἑκτακτὸν καὶ ἀκαταπόνητον πνεῦμα του.

Πολυγράφος ἐκ τῶν σπανίων συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε πάμπολλα διδακτικὰ καὶ φιλολογικὰ ἐν γένει συγγράμματα, ἐπὶ 28 ὁλόκληρα ἔτη συνέγραψε καὶ ἐξέδιδε τὸ ἐξαισίον εἰς τὸ εἶδός του φιλολογικὸν περιοδικὸν Ἐφημερίδα τῶν Φιλομαθῶν, ἐξεφώνησεν ὑπὲρ τοῦς ἑκατὸν ὠραίους καὶ ἐμβριθεῖς λόγους, ἐδημοσίευσεν περὶ τὰς 150 φιλολογικὰς διατριβὰς, ἐδίδαξε τὴν νεολαίαν ἐπὶ 18 ἔτη καὶ ἐπὶ 32 ἄλλα ὑπερέτερε τὴν πατρίδα, ὡς δημόσιος ὑπάλληλος καὶ ἰδίως, ὡς τμηματάρχης τῆς μέσης καὶ ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως ἐν τῷ οἰκείῳ Ὑπουργείῳ.

Πότοι ἄρα γε ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων δύνανται νὰ καυχήθωσιν, ὅτι ὑπερέτησαν οὕτω τὴν πατρίδα καὶ ὑπὲρ τῆς νέας αὐτῆς φιλολογίας τοσοῦτον ἠγωνίσθησαν καὶ πολλοὺς κλάδους αὐτῆς ἐξαιρέτως ἐκαλλιέργησαν;

Ὁ Δημήτριος Πανταζῆς ἦτο διακεκριμένος λόγιος, διδάσκαλος, λογογράφος ἀμίμητος, ἀρχαιολόγος, θεολόγος, δημοσιογράφος, ρήτωρ καὶ ἀνώτερος τοῦ Κράτους λειτουργός.

Τὸ ἀγλαόν, πλούσιον καὶ χαριέστατον πνεῦμα αὐτοῦ ἀκτινοβολεῖ εἰς ὅλα τὰ ἔργα του, ὡς ἠκτινοβόλει τῆς εὐφυΐας ἢ λαμπρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του μέχρι ἐσχάτης πνοῆς. Ἐρασιμωτάτη ἰδιορρυθμίᾳ ἐκάλλυεν θαυμαστῶς ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ καλάμου του, τὰ ἀπλήστως πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀναγιγνωσκόμενα. Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ οὐδέποτε ἐγήρατε καὶ ἐν ᾧ τὸ σῶμα κατεβλάλετο ὑπὸ τὸ μοιραῖον γῆρας, τὸ πνεῦμα του εἶχε τὴν χάριν, τὴν γοργότητα, τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ πῦρ τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν. Σπανία ἀντίθεσις τοῦ ἐξῶ πρὸς τὸν ἔσω ἄνθρωπον, τῆς ὁποίας μοναδικὸν σχεδὸν παράδειγμα ἦτο παρ' ἡμῶν ὁ Δημήτριος Πανταζῆς. Τὸ πολύφραμον Ἀττικὸν ἄλλας ἀρθρον ἐκέκτετο ἢ γραφίς του. Ἦτο εἶδος Λουκιανῶ. Ἀνάγνωτε τὴν μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν «Συλλογὴν Παρέργων» του διὰ νὰ συμπληρώσῃτε τὰς ἐντυπώσεις καὶ κρίσεις σας.

Ἐξαιρετος δὲ καλκισθητὴς δέκρινε πάντοτε τὰ ἐμπνεύσεις καὶ ἐκλογὰς τῶν θεμάτων τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας. Ἄλλ' ἦτο θαυμαστὸς καλλιτέχνης τοῦ λόγου καὶ εἰς πᾶν ὅτι ἔγραψεν, εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ διδῇ ἑκτακτὸν κάλλος ὕψους, ποιικιλίας γνώσεων καὶ ἐνδιαφέροντος.

Διὰ τοῦτο ὁ κάλαμός του ἦτο ἐπιζήτητος καὶ πολύτιμος εἰς πᾶ

σαν φιλολογικὴν κίνησιν, ἰδίως δὲ εἰς τὰ περιοδικὰ συγγράμματα, ἡμερολόγια καὶ τὰς ἐφημερίδας.

×

Ἄπέθανεν ἡ Ἀττικὴ μέλισσα, ὁ γόης τῆς γραφίδος,

«τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος μέλιτος γλυκίεν βέως αὐδῆ»,

καὶ ἀφῆκε ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ κενόν, ὅπερ ἄδηλον πότε ἀ-
ναπληρωθήσεται.

Οἱ φίλοι τῶν γραμμάτων εἰς μάτην θ' ἀναζητήσωσι πλέον τὴν
γραφίδα του.

Μόνον τὰ πολυάριθμα αὐτῆς καὶ χαριτόβρυτα ἔργα θὰ κῆνται ἐν-
θύμιον ἱερὸν καὶ προσφιλὲς τῆς ἀγαπητῆς μνήμης του καὶ ταμεῖον
πλούσιον πολυτίμων καὶ παντοίων γνώσεων διὰ τοὺς μεταγενε-
στέρους.

Καὶ αἱ Μοῦσαι περίλυποι καὶ κατηρεῖς θὰ φαίνωσι μὲ δάκρυα ἀ-
γάπης καὶ τιμῆς τὸν σεμνὸν τάφον τοῦ Δ η μ η τ ρ ῖ ο υ Π α ν τ α -
ζ ῆ, ὅστις ἐπὶ πενήτηκοντα ὄλα ἔτη διαπύρως καὶ μετ' ἀφοσιώσεως
ἠγάπησεν αὐτάς.

Ὅποταν δὲ ὁ ἱστορικὸς γράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλη-
νικῆς φιλολογίας, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων, διὰ τὰ ὅποια θὰ
διαθέσῃ τὰς ὠραιότερας σελίδας, ἔσται ἀναντιρρήτως καὶ τὸ διαπρε-
πὲς ὄνομα τοῦ αἰοδίου Δ η μ η τ ρ ῖ ο υ Π α ν τ α ζ ῆ.

I *

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

A'.

δοῦ ἡ χρονολογία ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ὑποψη-
φίτης τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Δελγίδου. Πρὸ
ὀλίγου εἰσελθὼν εἰς τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας
του, οὐδὲν ἄλλο συλλογίζεται εἰμὴ πῶς θὰ
ἐπιτύχῃ κάλλιον ὡς ὑποψήφιος γαμβρός.
Ἔχει δίκαιον. Διότι, ὡς βλέπετε, εἶναι εἰς
τὴν ὠριμότεραν ἡλικίαν, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν
ἐκλέγει τις τὴν σύμβιον του, ἐκπληρῶν οὖ-
τω τὸν κοινὸν τῆς φύσεως νόμον. Ἡ χαρὰ
του εἶναι ἀνέκφρατος καὶ ἀνυπομόνως προσ-